

Články víry Metodistické církve

Metodistické články víry mají svůj původ ve věroučných člancích Church of England (Anglikánská církev). Anglikánská konfese vznikla r. 1538 a měla tehdy jen 13 článků. Na 42 články ji rozšířil r. 1553 arcibiskup Thomas Cranmer. Základním pramenem pro prvních 17 článků mu byla Augustana. V článku o svaté večeři Páně (dnes čl. XVIII) je patrný vliv Bucerův (†1551 v Anglii). Roku 1563 revidoval články canterburský arcibiskup Mathew Parker (1504 – 1575), a to podle Würtemberské konfese Jana Brenze. Téhož roku byl za autoritativní přijat latinský text. Anglický text schválil parlament r. 1571, avšak původních 42 článků bylo přitom redukováno na 39. John Wesley, který r. 1784 upravoval články pro americké metodisty, omezil počet na 24. Tento počet zvýšili američtí metodisté na 25 přidáním článku o nezávislosti nového státu a r. 1939 byl pak přidán ještě nečíslovaný článek o posvěcení, převzatý ze zřízení Protestantské církve metodistické, jež se tehdy připojila k hlavnímu tělesu metodistické církve. Tak vypadají naše věroučné články dodnes.

Čl. 1 O víře ve svatou Trojici

Jest jen jeden živý a pravý Bůh, věčný, bez těla nebo jeho částí, nekonečné moci, moudrosti a dobroty, stvořitel a udržovatel všech věcí, viditelných a neviditelných. A v jednotě tohoto božství jsou tři osoby jedné bytnosti, moci a věčnosti – Otec, Syn a Duch svatý.

Čl. 2 O Slovu neboli Synu Božím, který se stal pravým člověkem

Syn, který byl Slovo Otce, pravý a věčný Bůh, téže bytnosti s Otcem, přijal lidskou přirozenost v životě blahoslavené Panny; takže dvě plné a dokonalé přirozenosti, božská a lidská, byly nerozdělitelně spojeny v jedné osobě – v jednom Kristu, jenž je pravý Bůh a pravý člověk, který skutečně trpěl, byl ukřižován a byl pohřben, aby smířil svého Otce s námi, a byl obětován nejen za prvotní vinu, nýbrž i za skutečné hříchy lidí.

Čl. 3 O Kristově vzkříšení

Kristus skutečně vstal z mrtvých, znovu přijal své tělo se vším, co patří k dokonalé lidské přirozenosti, takový vstoupil na nebesa a sídlí tam, dokud se nevrátí, aby v poslední den soudil všechny lidi.

Čl. 4 O Duchu svatém

Duch svatý, vycházející od Otce i Syna, je téže bytnosti a slávy s Otcem a Synem jako pravý a věčný Bůh.

Čl. 5 O dostačitelnosti Písem svatých k spáse

Písma svatá obsahují vše, co je nutné k spáse. A tak se nemá na nikom vyžadovat víra v to, co z nich není možné vyčíst nebo co se jimi nedá dokázat jako článek víry, ani se to nemá považovat za potřebné nebo nezbytné ke spasení. Pod jménem Písem svatých rozumíme ty kanonické knihy Starého a Nového zákona, o jejichž autoritě nebylo v církvi nikdy pochyb. Jména kanonických knih jsou:

Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium, Jozue, Soudců, Rút, 1. Samuelova, 2. Samuelova, 1. Královská, 2. Královská, 1. Paralipomenon, 2. Paralipomenon, Ezdráš, Nehemjáš, Ester, Jób, Žalmy, Přísloví, Ecclesiastes neboli Kazatel, Cantica neboli Píseň Šalomounova, Pláč, čtyři velcí proroci a dvanáct malých proroků.

Všechny knihy Nového zákona, jak jsou obecně přijímány, i my přijímáme a považujeme za kanonické.

Čl. 6 O Starém zákoně

Starý zákon neodporuje Novému, neboť jak ve Starém tak v Novém zákoně se nabízí lidstvu věčný život v Kristu, jenž je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, neboť je Bůh i člověk. Proto se mýlí ti, kdo se domnívají, že staří otcové spoléhali jen na pomíjitelné zaslíbení. Ačkoli zákon, daný Bohem skrze Mojžíše, neváže křesťany svými formálními a obřadnými pravidly a ačkoli není možné, aby jeho občanské předpisy byly přijaty nějakým státem, přece není žádný křesťan osvobozen od poslušnosti zákonů, které nazýváme mravními.

Čl. 7 O prvotním či vrozeném hříchu

Prvotní hřích nespočívá v napodobování Adama (jak bezdůvodně říkají Pelagiáni), nýbrž v porušené přirozenosti každého člověka, který přirozeně pochází z potomstva Adamova. Tím se člověk vzdálil příliš daleko od původní spravedlnosti a svou vlastní přirozeností je nakloněn ke zlému, a to neustále.

Čl. 8 O svobodné vůli

Člověk po Adamově pádu je v takovém stavu, že se nemůže obrátit a svou přirozenou silou a skutky se uschopnit k víře a vzývání Boha; proto není v naší moci činit dobré skutky, Bohu příjemné a přijatelné, bez milosti Boží, která v Kristu způsobuje, aby v nás dobrá vůle vznikla, a s námi pak spolupracuje, když onu dobrou vůli máme.

Čl. 9 O ospravedlnění člověka

Za spravedlivé jsme před Bohem považováni toliko pro zásluhy našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista skrze víru, a ne pro naše skutky nebo zásluhy. Proto je ospravedlnění pouhou vírou naukou nejzdravější a plnou potěšení.

Čl. 10 O dobrých skutcích

Ačkoli dobré skutky, které jsou ovocem víry a následují po ospravedlnění, nemohou zahladit naše hříchy a obstát před přísným Božím soudem, jsou příjemné a přijatelné Bohu skrze Krista a vyvěrají z pravé a živé víry, takže skrze ně může živá víra být poznatelná tak zřetelně, jako se poznává strom podle ovoce.

Čl. 11 O nadbytečných skutcích

Učení o dobrovolných skutcích, přesahujících svým rozsahem, charakterem a hodnotou požadavky Božích přikázání, tj. o tak zvaných skutcích nadbytečných, nelze šířit bez opovázlivosti a neúcty. Neboť tím lidé prohlašují, nejen že činí Bohu to, co jsou učinit povinni, nýbrž že činí víc než je jejich povinnost, zatímco Kristus říká jasně: “Tak i vy, když učiníte všechno, co je vám přikázáno, řekněte: služebníci neužiteční jsme.”

Čl. 12 O hříchu po ospravedlnění

Ne každý hřích vědomě spáchaný po ospravedlnění, je hříchem proti Duchu svatému a tedy neodpuštělným. Proto se nemá odmítat jako nepřipustné pokání těch, kteří upadají do hříchu po ospravedlnění. I po obdržení Ducha svatého se můžeme vzdálit od dané milosti a upadnout ve hřích. Avšak z milosti Boží můžeme opět vstát a polepšit se. A proto je třeba zavrhnout učení těch, kteří říkají, že po celý život nemohou již hřešit, nebo těch, kteří odmítají možnost odpuštění pro ty, kdo činí opravdové pokání.

Čl. 13 O církvi

Viditelná církev Kristova je shromáždění věřících, v němž se káže čisté Boží slovo a svátosti se podle Kristova rozkazu řádně vysluhují ve všech těch věcech, které jsou k tomu nezbytně nutné.

Čl. 14 O očištění

Římská nauka o očištění, odpustcích, uctívání a zbožňování obrazů a ostatků, jakož i vzývání svatých je jalovou bezpodstatnou věcí, jež nejen nespočívá na základě Písma, nýbrž přímo Božímu slovu odporuje.

Čl. 15 O užívání lidu nesrozumitelného jazyka ve shromáždění

Veřejná modlitba v církvi a vysluhování svátostí jazykem, který je lidu nesrozumitelný, odporuje zcela jasně Božímu slovu a zvyku prvotní církve.

Čl. 16 O svátostech

Kristem zřízené svátosti nejsou jen pouhými znaky nebo symboly křesťanského vyznání, nýbrž jsou spíše jistými znameními milosti a dobré vůle Boží k nám. Jimi v nás Bůh koná neviditelné dílo a nejen obživuje, nýbrž také posiluje a utvrzuje víru v něho.

Jsou dvě svátosti nařízené Kristem, naším Pánem, v evangeliu, totiž křest a večeře Páně.

Pět tak zvaných svátostí, totiž biřmování, pokání, svěcení kněžstva, manželství a poslední pomazání nemá být považováno za svátosti podle evangelia, neboť při nich jde jednak o neporozumění apoštolské zvěsti, jednak o životní stavy, uznávané v Písmu, a přece ne v téže povaze jako v případě křtu a večeře Páně, protože při nich není ani viditelného znamení ani obřadu nařízeného Bohem.

Svátosti nebyly Kristem zřízeny k podívání nebo k nošení kolem, nýbrž k tomu, abychom jich řádně užívali. A jen při těch, kteří je přijímají správně, mají účinek a blahodárně působí. Ti však, kdo je přijímají nehodně, způsobují si odsouzení, jak praví Pavel v *1. Korintským 11,29*.

Čl. 17 O křtu

Křest není jen viditelným vyznáním nebo označením, jímž se liší křesťané od těch, kdo nejsou pokřtěni, nýbrž křest je také znamením přerodu neboli znovuzrození.

Křest dětí má církev zachovat.

Čl. 18 O večeři Páně

Večeře Páně není jen znamením lásky, kterou by měli mít křesťané mezi sebou, nýbrž je svátostí našeho vykoupení Kristovou smrtí, takže pro toho, kdo správně, vážně a s vírou tuto svátost přijímá, je chléb, který lámeme, účastenstvím těla Kristova. Podobně kalich dobrořečení je účastenstvím krve Kristovy. Transsubstanciace neboli změna podstaty chleba a vína při večeři Páně nemůže být dosvědčena Písmem svatým, naopak odporuje jeho jasným slovům, zatemňuje povahu svátosti a dává příležitost k mnoha pověrám. Tělo Kristovo je dáváno, přijímáno a požíváno při večeři pouze ve smyslu nebeském a duchovním. A prostředkem, kterým je tělo Kristovo přijímáno a požíváno při večeři, je víra. Kristus nenařídil, aby byla svátost večeře Páně schovávána, kolem nošena, pozdvihována nebo uctívána.

Čl. 19 O obou živlech

Kalich Páně se nemá laikům odpirat; neboť oba živly večeře Páně se mají podle Kristova ustanovení a rozkazu vysluhovat všem křesťanům stejně.

Čl. 20 O jediné oběti Kristově dokonané na kříži

Jednou vykonaná oběť Kristova je tak dokonalým vykoupením, smířením a zadostiučiněním za všechny prvotní i nynější hříchy celého světa, že kromě ní nemůže být žádného jiného zadostiučinění za hřích. Proto mešní oběti, při nichž, jak se obvykle říká, kněz obětuje Krista za živé i mrtvé, aby jim byl odpuštěn trest a vina, jsou rouhavou bájí a nebezpečným klamem.

Čl. 21 O ženitbě kazatelů

Boží zákon Kristovým kazatelům nepřikazuje a ani je nezavazuje slibem, že zůstanou ve stavu svobodném a odřeknou se manželství. Proto mají plné právo jako všichni ostatní křesťané vstupovat v manželství podle svého vlastního dobrého zdání, pouze s uvážením, aby to co nejlépe sloužilo ke zbožnosti.

Čl. 22 O církevních formalitách a obřadech

Není nutné, aby formality a obřady byly na všech místech stejné nebo přesně podobné, neboť byly vždy odlišné a mohou se měnit podle různosti zemí, doby a lidských mravů, avšak tak, aby se nezavádělo nic, co by odporovalo Božímu slovu. Kdokoli pro svůj osobní názor vědomě, záměrně a zjevně porušuje ve své církvi formality a obřady, které neodporují Božímu slovu a jsou nařízeny a schváleny autoritou, má být veřejně pokárán, aby se jiní báli činit něco podobného, jako ten, kdo se prohřešil obecnému církevnímu řádu a zranil svědomí milých bratří.

Každá jednotlivá církev může nařizovat, měnit nebo rušit formality a obřady tak, aby to vše bylo vzdělavatelné.

Čl. 23 O povinnosti křesťanů k občanské autoritě

Je povinností všech křesťanů a zvláště křesťanských kazatelů přijímat a zachovávat zákony a nařízení vlády nebo svrchované autority státu, jehož jsou občany nebo poddanými nebo v něm sídlí, a používat všech chvályhodných prostředků k podpoře a zajištění poslušnosti vůči stávající moci.

Čl. 24 O majetku křesťanů

S ohledem na právo, právní titul a vlastnictví není majetek křesťanů společný, jak někteří lidé nesprávně tvrdí. Avšak každý křesťan je povinen podle svých možností štedře dávat almužny chudým z toho, co má.

Čl. 25 O křesťanské přísaze

Jako vyznáváme, že Pán Ježíš a jeho apoštol Jakub zakázal křesťanům zbytečně a ukvapeně přísahat, tak také soudíme, že křesťanské náboženství přísahu nezakazuje, ale že člověk může přísahat, když to úřad žádá v zájmu víry a blahovůle. V takovém případě necht' je přísaha podle učení proroků spravedlivá, rozvážná a pravdivá.

Čl. 26 O posvěcení

Posvěcení je obnovení naší padlé přirozenosti Duchem svatým, přijatým skrze víru v Ježíše Krista, jehož vykupující krev očisťuje od všelikého hříchu. Jí jsme nejen zbaveni viny hříchu, ale jsme obmyti od jeho poskvrny, spaseni od jeho moci a je nám milostí umožněno milovat Boha celým srdcem svým a chodit v jeho svatých přikázáních bez úhony.